

TOȚI CÂINII ALEARGĂ DUPĂ FLUTURI

BIANCA DRAGOMIR

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Cuprins

✂ ✂ ✂	7
✂ ✂ ✂	11
✂ ✂ ✂	17
✂ ✂ ✂	21
✂ ✂ ✂	27
✂ ✂ ✂	35
✂ ✂ ✂	41
✂ ✂ ✂	43
✂ ✂ ✂	47
✂ ✂ ✂	53
✂ ✂ ✂	57
✂ ✂ ✂	59
✂ ✂ ✂	63
✂ ✂ ✂	65
✂ ✂ ✂	69
✂ ✂ ✂	71
✂ ✂ ✂	77
✂ ✂ ✂	79
✂ ✂ ✂	83
✂ ✂ ✂	87
✂ ✂ ✂	89
✂ ✂ ✂	97
✂ ✂ ✂	103

E dimineață curând. Aici, poate și în alte lumi.

Lacul e scaldat într-o tihnă galben-roșiatică. O barcă din lemn stă abandonată lângă două broaște mute. O altă barcă, surprinsă cu jumătatea din față cufundată în apă, scârțâie adagio din oasele lemnoase.

Parcă Dumnezeu își aprinde țigara, folosind pe post de chibrit unul dintre norii albi, după ce a luat în loc de băț o rază de soare. Așa e Dumnezeu în diminețile de mai, flegmatic.

Scrumează scânteii roșii-cărămidă pe pomii pitici și dezordonăți, apoi peste iarba de lac, printre trestia răvășită.

*„Oprește-ți o secundă respirația, iese fum din apă –
Dumnezeu trage câteva fumuri din țigară.”*

Miroase a început de mai.

Pe sicriul din lemn neșlefuit se văd picături de rouă. Par... nu, nu triste, mai degrabă melancolice; liniștite își așteaptă renașterea.

Sicriul – cutie dreptunghiulară din lemn neprelucrat – se ține de unul singur pe un stativ de pianină, puțin mai departe de barca vișinie. Undeva, în colț, scrie de

mână *Penelopa*. Ei nu îi plăcea lemnul prelucrat și nici vopsit.

În toată dezordinea ordonată zace încă, la câțiva metri de lac, o magnolie neobișnuit de mică și de cocoșată, pe jumătate uscată. O fi o magnolie pitică, o corcitură de magnolie. Florile nu sunt nici pe departe cele care au făcut din magnolie o plantă nobilă. Erau mai mult niște frunze de tufiș.

S-a întunecat, dintr-odată, ca înainte de ultima răsufflare. Și-a stins Dumnezeu țigara.

Apoi, brusc, s-a luminat în timp ce un zgomot discret a început să lenevească în fundal.

Margareta stă în picioare, lângă sicriu.

Apar câțiva necunoscuți care păstrează distanța, privesc sec, pierdut.

Doi bărbați în costum lasă trandafiri pe sicriu. Margareta privește dezaprobator: parcă nu le-a spus de atâtea ori că nu-i plac trandafirii decât în pământ, se gândea.

Se strâng câțiva oameni ca la o piesă de teatru mută, parcă nimeni nu simte nimic. Parcă au venit la propriul lor priveghi. Nimeni nu plânge. Totul se mișcă în reluare.

Lângă magnolie, se retrag o femeie și un bărbat:

– Te-a înșelat. (în timp ce îi ia o scamă blondă de pe costum).

– A. Îi spuneam *Penelopa*. Noaptea îi transpira capul, câteodată tresărea, se ridica în fund și țipa. Aș fi stat o viață să îi șterg transpirația din păr, de pe gât. (Își șterge barba de praful care tocmai s-a ridicat,

dinspre magnolie.) Așa e viața. Te mai și înșală. Asta nu înseamnă că nu o iubești.

Margareta începe să citească:

„(...) Când vei privi cerul, noaptea, deoarece eu voi locui pe una dintre ele, deoarece voi râde pe una dintre ele, va fi atunci pentru tine ca și cum ar râde toate stelele. Tu vei avea stele care știi să râdă (...)

Știi, are să fie plăcut. Și eu am să privesc stelele. Toate stelele vor fi niște puțuri cu o roată ruginită de scripete. Toate stelele îmi vor da să beau...”

În același timp, dintr-un colț, se aude șoptind:

– Îți plăcea să o invit la micul-dejun, mai mult decât să o invit la cină.

Traian s-a prăbușit, transpirat, cu gura uscată. S-a sprijinit pe genunchi; să stea în genunchi știa cel mai bine. Îl dorea pământul arid.

Și-a început rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.”

Doar pentru rugăciunea asta mai avea salivă – cea mai scurtă rugăciune din istoria religiei lui. A rostit-o o dată, pe fugă, ca și cum erau ultimele lui cuvinte. Când a încercat să o articuleze încă o dată, în gând, nu a mai putut.

Dădea să o strige, să apese cu laringele pe fiecare cuvânt în parte, dar cineva îl sugruma. Nu își mai putea auzi cuvintele. Era diavolul. Ba nu, diavolul era chiar el care se strângea singur de grumaz.

A vomitat, apoi a leșinat, purtat printr-un vis al desfrâului. Un vis al amintirii...

Două femei îi rânjeau dezbrăcate. Îl frecau pe brațe, pe picioare, îi frângeau penisul. Îl obligau să le tragă de sâni, apoi să le muște sfârcurile.

Îi turnau vin în gura pe care i-o țineau încleștată cu mâinile.

– Bea, bea, călugăr fricos. Parcă ziceai că vrei să guști din plăcerile pământești – na de mușcă din carne de femeie. Acolo la tine, în Rai, nu există sfârcuri?

În nebunia pe care simțea că o trăiește la nivelul minții (un neastâmpăr de care îi era scârbă, o sminteală pe care spiritul său o refuza), descoperirea o plăcere fizică pe care nu o putea controla. Un eros al cărui nume nu-l învățase niciodată. Trupul lui reacționa în alt timp decât mintea. Nu-l asculta. Se împărțea într-un eu-gând și un eu-trup. S-a detașat de trup simțind răsuflarea păcatului, frica rușinii. Și-a privit trupul scaldându-se în senzații tremurânde, în furnicături, încordări și relaxări câteva ore grele. La sfârșitul ceasurilor ce păreau fără sfârșit, ambele femei au căzut în somn.

Traian s-a îmbrăcat pe fugă, rușinat de el însuși. Înainte să deschidă ușa, și-a întors privirea spre cele două femei, cu o teamă ca cea de Iad. Cu neliniștea că o să vadă doi monștri cu coarne și unghii lungi. În razele de soare care se aplecau pe cele două chipuri, întrezări două carisme neobișnuite: un ten curat, unul senin, mâini fine, păr mățâsos. Bulversat, și-a aplecat privirea spre sâni și, încet, spre coapse. Atunci a văzut, pentru prima oară în 30 de ani, cele mai frumoase pere coapte.

De atunci, Traian a plecat pentru totdeauna de la mănăstire și a dus o viață pentru mulți pierdută, pentru A. era doar o viață de Zorba. El era Zorba al ei. Îl știa pe Traian de mulți ani, îl întâlnise la un curs unde preda

pictură pentru amatori. Dar Traian era mai mult decât un pictor, era un povestitor care dădea sunet literelor prin culori. Îi asculta mereu poveștile de când era el mic și încerca să zboare cu cearșaful, de pe porubarul bunicilor.

Deși nu spunea, prin desenele sale, nimic despre femeile pe care le iubise, avusese cu una dintre ele o fată căreia îi plăceau drumurile lungi; nopțile petrecute în mașină. Pe șosele ce duceau spre mare, lacuri sau munți. Dimineți mijite printre sate străine, după-amiezi în orașe gălăgioase. Căuta case. Cum au fost construite, cât de vechi sau noi erau, ce secrete spuneau despre oamenii care locuiau în ele. Ce istorii transplantate de la om la natură și viceversa ascundeau.

Încerca, de fiecare dată, să cuprindă cu privirea toate grădinile oamenilor și să le immortalizeze în minte, ca o poză blestemată pentru eternitate. Trăia cu frustrarea că nu putea lua cu ea câmpul cu flori de la Sighișoara sau Lacul fără fund. Aceeași veche obsesie pentru etern. Un puzzle uriaș format din fântâna de la colțul drumului, băncuța de la poartă care știa toate secretele din sat, iarba mare din stânga casei, care noaptea se ridica deasupra acoperișului, pomii dezordonăți din dreapta, care știau toate bancurile din Mary Poppins, leagănul bătut de vânt, florile galbene și roșiatice, picate între pământ și pietre ca să danseze. Într-o zi, fata lui a pășit pe aleea ce ducea de la poartă la cele două trepte scunde ale unei case. Se întorcea cu privirea după găleata lăsată în mijlocul curții. Se

întreba oare ce se întâmplă cu toate bucățile de lemne, fiare, cutii ascunse pe câte sub o umbră, în marea întâmplare a acestei curți.

A intrat în holul rece, și-a cerut iertare pentru îndrăzneală. A văzut în capătul holului ce despărțea casa în două, o altă ușă – a zărit mai degrabă lumina ce venea prin ușă spre ea. Dincolo de ușă trebuia să fie bucătăria mărunță de vară. Mirosul de casă bătrânească nu se mai termina, asemenea vagoanelor semi-întunecate. S-a oprit. Atâtea case: a bunicilor, a bunicilor verilor, a vecinei, a părinților colegului de bancă... Cele mai multe case erau în stadiul acela de început și neterminat: cu stratul de ciment fără var, cu uși din fier, cu dependințe fără podea, cu garduri nevopsite și porți improvizate din plase cu lemn și ciment.

Toate semănau cu casa prietenei bunicii, de peste două străzi, spre acel câmp sălbatic. Venită de la oraș să construiască o casă cu etaj la țară pentru ea și copiii ei. Și-au vândut apartamentul și au început o mică afacere, un magazin alimentar. Holurile aveau pereți prin care se zăreau cărămizile sau bucățile de beton, bucătăriile erau jumătate albe cu flori în glastră, jumătate cu ligheane cu chirpici – ajungeai greu până sus, unde era gata așezat câte un dormitor al nepoților.

Frumusețea curților era încărcată de materiale de construcții, mese din lemn fără un scop anume. Mese din fier cu care se tăiau lemnele pentru iarna care urma. Câte un câine își căuta locul. Câteva găini încercau să înțeleagă ce e cu ele, venite parcă și ele de la bloc. Case

neterminate, cu scări ce se clătinau când copiii alergau pe ele fără frică, iar când bătea vântul tare, scârțâiau și își amenințau locatarii să nu mai coboare. Cu poduri unde credeai că porumbeii sunt șoareci. Case noi ce parcă nu reușeau să ajungă la capăt. Parcă urmau soarta proprietarilor; se clătinau odată cu trecerea de la stabilitate la nestare, de la bucurie la angoasă, de la câștiguri coerente, poate chiar neașteptat de mari, la grija „ce mâncăm mâine”.

Case ce scriau în timp real scenarii ale unor cupluri nefericite, cu niște copii purtați de ici de colo de către bunici. Ale unor cupluri de visători, de îndrăgostiți care nu reușeau să își țină dragostea vie. Cu bunici suficient de puternici cât să nu lase casele să se dărâme, dar insuficient de liberi ca să accepte că nu totul este numai despre ei. Susținute de euforia de a părăsi cutiile de blocuri citadine, dar epuizate de noile atracții ale orașului. Sub vertijul occidentului pe care trebuia să-l imiți ca să fii liber și nou. Case neterminate ce au lăsat-o cu teama că totul rămâne doar cu prima mână de ciment aruncată pe pereți.

Pe fata lui Traian o chema A. Iar Traian era mut.

Într-o zi, A. a văzut un zeu care luase forma unui nor. I se distingea doar capul pe linia orizontului, cu gura deschisă de un ecou mut. Își îndrepta deschizătura gurii spre o pulbere de nori mai mici, pe care îi atrăgea cu impactul absorbției lichidului de solid, al celui diafan de cel intens. Părea că-l atrage împotriva propriei voințe, sfărâmându-l între dinți. Îl sorbea ca dintr-un pahar imens de apă albăstruie. Apoi, brusc, părea că norul mai mic se ducea de bună voie spre gura larg deschisă. Să fie înghițit încet-încet.

Ai zice că norul mic a suferit cea mai mare transformare, fiind masticat și dizolvat în norul cel mare, însă cel din urmă s-a preschimbat complet, devenind un alt nor. Nu-i mai recunoșteați nici nasul, nici coroana, nici măcar gura. Era cu totul alt nor. Contopit în formele cerului, norul cel mare s-a transformat în nimic. În urma sa, pe câmp, departe, a venit după el un vânt puternic cu praf și gunoaie. A trântit ușile, a făcut oamenii să tresară prin case și prin curți. S-a ridicat, a luat o foaie de hârtie albă și-a mai zis încă o dată că nu are talent la desen doar pentru că

nu a fost încurajată de mică să îl exprime. Pentru că i-au spus mereu:

- Semeni cu mama ta la ce e mai rău!
- Ai luat de la tatăl tău tot ce nu era bun.

În glumă. Ironia este apanajul omului deștept. Nu a știut niciodată de glumă. Nici de jocuri. A vrut doar puțină liniște și puțin mai multă iubire.

Blestemată să nu aibă talent nici la pictură, nici la muzică, nici prea multă inspirație în spațiu, iar cu memoria era greu tare, nu reușea să învețe nicio poezie pe de rost sau, dacă o ținea minte, o uita imediat după ce lua nota 10.

Eee, ce știau ei... A. trăise de mică cu setea de a crea, de a trăi artistic, cânta mereu între șifonier și perete. În spațiul acela strâmt i se deschidea o lume întregă de aplauze. Peretele acela care îi lua din respirație, aproape la nivelul nasului, o speria de moarte și în același timp îi oferea libertate. După perdea. I se părea că are o voce așa de frumoasă.

Desena flori pe toate caietele de la școală și chiar dacă le vedea urâte, le plăcea. Avea talent, dar nimeni nu reușea să înțeleagă. În plus, de ce era așa rău să fii urât? Nu avea talentul lor. Pentru că toată lumea văzuse doar lacuri care stăteau, ea văzuse și lacuri care se revărsau în sus.

A luat trei creioane colorate. Le-a învărtit, nu știa cu care să înceapă, a apucat-o un ușor tremurat. Cu cel mov... sau nu, cu cel galben sau cu amândouă odată, chiar. Nu știa nimic despre desen. Nici nu trebuia. Marii pictori... da, știau câte ceva, dar cine știe, A.